

Overweging 10 maart 2024, 4e zondag van de Veertigdagentijd

2 Kronieken 36,14-16.19-23 / Psalm 137 / Efeziërs 2,4-10 / Johannes 3,14-21

Jacobuskerk, Enschede

Het is zondag Laetare: verheugt u!

Als we geloven dat God liefde is, waarvoor zouden we dan nog bang zijn?

Zijn we vaak niet bang voor verlies, een oordeel, vergelding, wraak?

Soms leidt dat wat wij doen, of juist nalaten, tot een Godsverlatenheid. Soms keren wij ons bewust of onbewust af van wat goed is. Uit angst of eigenbelang, uit wrok of jaloezie. Dan kunnen we niet geloven in vergeving en hebben we geen oog meer voor het goede, voor het licht.

Onze angst is vaak dat we niet voldoen. Dat kan ons gevangen houden. In ballingschap. We zijn dan niet vrij.

Vaak is het ons eigen oordeel dat in de weg zit. Zijn we te streng voor onszelf, hebben te hoge verwachtingen van ons eigen kunnen of dat van anderen. Willen dat anderen rekening met ons houden, of geven we God de schuld van alles wat ons overkomt. Zo blijven we in duisternis hangen.

Maar zijn we eigenlijk niet ook soms bang voor het licht? We zijn misschien geneigd in de duisternis te blijven, omdat we ons daar veilig voelen, omdat we niet anders gewend zijn, omdat we onszelf niet méér waard vinden.

En hoe moeilijk *is* het ook om te geloven dat God er voor ons is. Dat als we ons op Jezus richten, we ook *dóór* de dood naar het licht gaan, *dóór* moeilijkheden kunnen groeien. Dat er leven is na de dood. Leven na een ballingschap.

Want God vindt ons wél de moeite waard! Gods wereld is zoveel groter dan ons eigen hart, waarin zoveel duisternis kan zijn. En die wereld is ons gegund!

Daarom moeten we ons hart schoon houden, licht houden. Vensters openzetten en de heilige Geest in ons laten waaien, luisteren naar kleine tekenen, ons door Hem laten bewegen, *náár* anderen toe, uit ons eigen kleine wereldje, *náár* het licht.

Niet verzinken in een moeras van onverschilligheid, zelfbeklag, boosheid en wrok. Dat is de duisternis, de ballingschap, waardoor we geen oog meer hebben voor het licht.

En wat God met ons voorheeft is leven, licht, liefde. Dat licht, dat leven en die liefde is er, ondanks alles. Hij is immers de bron van liefde: Hij ontfermt zich over ons in ons verdriet, Hij ziet naar ons om als we ziek zijn, Hij stuurt engelen om ons te helpen en te troosten.

God kwam zelf op de wereld om aandacht te geven aan de minsten, om óm te zien naar de verdrukten, de zieken en de zwakken.

En om voorspraak voor ons te doen: op zijn Kruis zei Jezus immers nog tegen de rover naast hem, die in hem geloofde: “Jij zult vandaag nog bij me zijn in het paradijs”. Want wie in Jezus gelooft, gaat niet verloren! En zien we Zijn onschuld, Zijn liefde voor ons?

Hij koos niet voor oorlog en geweld, hij ging niet in de verdediging voor zichzelf, maar verdedigde het heilige dat God is, verdedigde de mens die in liefde gelooft en was bereid daar alles voor te geven, zelfs zijn eigen leven.

Als wij anderen moeten behandelen zoals wij zelf behandeld willen worden – moeten we dan niet ook God behandelen zoals Hij behandeld wil worden?

God is heilig, behandel Hem dan ook heilig. Met respect, met vreze, ontzag – want is God niet onkenbaar, groter dan wijzelf, onbegrijpelijk, ongrijpbaar? God staat voor ontstaan, voor leven, groei en behoud, voor alles wat wij niet begrijpen en niet kunnen bevatten. Gods hele Schepping spreekt daarvan!

God is de voor-waarde van ons leven en geeft zo ons leven waarde. Denk aan hoe we op bergtoppen kunnen staan of gegrepen kunnen worden door een wonderbaarlijk schoon muziekstuk, ontroerd door eerst ontluikend groen, een eerste bloem, een nieuw leven, een dier, een kind – hoe ons dat ontroert, onze ziel in de kern beroert.

Zo kan God zich in ons openbaren en ons denken verlichten; zo maakt Hij dat we ons bewust zijn van onze kleinheid. Dat bevrijdt ons van onze beperkte blik. Bevrijdt ons uit de ballingschap. Want dan staat Christus in ons op. En dáár moeten we ons op richten.

Alles wat niet van onszelf afhangt, en dat we toch krijgen, is genade. Vrede, geluk, verwondering. We kunnen het niet afdwingen. Het enige dat wij hoeven doen is die genade, dat grote cadeau, die liefde, te ontvangen. Met lege handen.

Want God vindt ons goed genoeg, *heel goed* zelfs, om zijn Schepping te beheren, om voor elkaar te zorgen, om van elkaar te houden, om samen één volk te zijn: Gods volk onderweg, samen dat ene Lichaam van Christus. Daarmee zijn we één, heel... dat is Zijn heil voor ons.

Niemand van ons is beter dan een ander. Het is niet aan onszelf te danken dat we hier zijn, het hangt niet van onze prestaties af dat we hier zijn en gelukkig of ongelukkig zijn. We zijn allemaal geschapen in liefde, met hetzelfde doel, namelijk dat we mogen zijn wie we zijn.

God wil ons zíen! Dat geldt niet voor een enkeling van ons, maar voor ons allemaal. En zien: dat doe je niet in duisternis, maar in licht!

Elke dag geeft God in het verborgene ons ruimte en kans om te groeien. Hij geeft en vergeeft. En vraagt ook ons om te geven en te vergeven. Ons hart te luchten. Schoon schip te maken. Zo verborgen als Hij is, komt Hij op die manier in ons aan het licht. Glimpjes van Gods aanwezigheid.

We zijn halverwege de vasten. Bent u al bezig met de grote schoonmaak - in uzelf? Geeft u al van uzelf weg, vergeeft u? Dat lucht op. Dat geeft ons leven zin. In die ruimte kunnen we

ons verheugen op het Licht dat straks naar binnen straalt. Licht van Christus. Van buiten naar binnen, van binnen naar buiten. We zijn voorbestemd om te stralen.

Naar Zijn licht zijn we nu op weg! Verheugt u zich er al op?

Amen.